

MIRADOR

CARLES
PastorLES BRASES
D'UN
CONFLICTE

El·ls estudis que sobre la percepció que els catalans i la resta d'espanyols tenen els uns dels altres, dirigits, el 2001 i el 2003, pel sociòleg **Joaquín Arango** per encàrrec de la Generalitat, mostraven unes visions recíproques amistoses. Tot i els inevitables estereotips, els aspectes positius manaven sobre els negatius. Res a veure amb el clima actual. Aquesta setmana, **Arango** va participar en un debat amb **Jordi Pujol** organitzat pel centre d'estudis que du el nom de l'expresident, on es va abordar aquest canvi d'opinió -a pitjor- que dels catalans es té a la resta d'Espanya.

El catedràtic de Sociologia de la Complutense va explicar que llavors ja es van detectar tres qüestions controvertides, potencialment conflictives, que per coincidir amb els pilars

del nou Estatut expliquen l'impacte negatiu d'aquest fora de Catalunya: la llengua catalana, els sentiments de pertinença (nació) i els greuges econòmics (balances fiscals i solidaritat), amb la primera com a més rellevant.

El PP no ha tingut més que remoure les bra-

L'Estatut ha despertat a
Espanya tensions latents

ses per encendre una foguera. Els conservadors, coneixedors del que opina la base sociològica del seu electorat i del sector fronterer amb el PSOE, han centrat la seva campanya precisament en aquests tres punts calents: els catalans volen trencar la unitat d'Espanya, són

uns insolidaris i, la traca final, persegueixen els castellanoparlants a Catalunya.

¿S'hauria desfermat també una campanya amb una proposta d'Estatut més realista, més d'acord amb el que finalment sortirà del Congrés? Possiblement sí, però hauria estat més fàcil trobar aliats, aquells amics de Catalunya la intervenció dels quals tant s'ha reclamat, però a qui s'ha ofès volent-los imposar des de l'Estatut una concepció d'Espanya plurinacional que els nega el seu sentiment de formar part d'una nació, o menyspreant en discursos d'algun pròcer les comunitats subsidiades. Només faltava que no es complís la llei de normalització lingüística. El cas de Badalona, malgrat el que digui ara **Maragall** i abans **Pujol**, no és una anècdota.